

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

10 'Οδὸς Προαστείου, ἀρ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κτλ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἐμμ. Γονζαλές : ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΣΤΡΑΤΑΡΧΟΥ, ἱστορικὸν μυθιστόρημα, μετὰ εἰκόνων, μετάφρ. Τονυ. — Βασβολδὸς Κρεστόθσκη : ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ, μετάφρ. Ἀγ.Γ.Κωνσταντινίδου. — Σαβιὲ δὲ-Μοντεπέν : Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΔΑΣΟΦΥΛΑΚΟΣ, μυθιστόρημα, μετάφρ. Παρ. Παῦ. — Ἰωάννου Ζερβοῦ : Ο ΚΥΡ - ΘΑΝΑΣΗΣ, διήγημα.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προπληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾷ 15.

Ἐν Ρωσίᾳ ρούβλια 6.

Μετὰ τὸ πέρασ τοῦ εἰκονογραφημένου μυθιστορήματος « Περιπέτεια Στρατάρχου », δημοσιεύσωμεν τὸ διὰ λαμπρῶν εἰκόνων κεκοσμημένον μυθιστόρημα τοῦ

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΟΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΙ

Τὸ ἔργον τοῦτο εἶνε φυσικωτάτη, ἀλλὰ καὶ λίαν περιπετειώδης ἐξιστόρησις τῶν ἄχρι σήμερον ἔτι διατηρουμένων αὐστηρῶν ἡθῶν καὶ ἐθίμων παρὰ τῷ λαῷ τῆς Βρετάνης, τῆς ἱστορικῆς ταύτης γαλλικῆς ἐπαρχίας. Τὸ δὲ ὄνομα τοῦ Καρόλου Μερουβέλ, ὅστις διὰ τῶν ΤΡΕΜΟΡ, πρὸ πολλοῦ ἐν τοῖς « Ἐκλεκτοῖς » δημοσιευθέντων, κατέκτησεν ἐν γένει τὰς συμπαθείας τῶν ἀναγνωστῶν μας, εἶνε ἰκανὴ ἐγγύησις τῆς ἀξίας τοῦ νέου μας μυθιστορήματος.

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΓΟΝΖΑΛΕΣ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΣΤΡΑΤΑΡΧΟΥ

Ἱστορικὸν μυθιστόρημα

[Συνέχεια]

Ἐπειδὴ οὐδεὶς ἀπεκρίνετο, ὁ Φραγκίσκος ἔλαβε τὸν λαμπτήρα καὶ ἠνέωξε τὴν θύραν.

Ὁ θαλαμηπόλος, ἐξηπλωμένος ἐπὶ εὐρέος ἀνακλιντροῦ, ἐκοιμᾶτο μετὰ τοῦ μειδίσμα εἰς τὰ χεῖλη, οἱ δὲ δύο ἀκόλουθοι κατακεκλιμένοι παρὰ τὴν θύραν ἐμιμοῦντο αὐτόν.

Αἰσθημα πικρίας καὶ ἀηδία ἐρρυτίδωσε τὸ μέτωπον τοῦ βασιλέως.

— Ἄν ὁ Θεὸς δὲν μοὶ ἔδιδε σιδηρὰν ὑγείαν, ἡδυνάμην ν' ἀποθάνω, χωρὶς οὐ-

δεὶς νὰ ἔλθῃ εἰς βοήθειάν μου. Ὅλοι εἶναι ἀναίσθητοι. «Καὶ ἐν τούτοις εἶμαι βασιλεὺς.» Ὁ κύριος Βουρβόνος, προγεγραμμένος καὶ φυγὰς ὑπηρετεῖται κάλλιον ἐμοῦ.

Οὕτω μονολογῶν ὁ Φραγκίσκος ἐνεδύθη ἀνευ τῆς βοηθείας τῶν ἀνθρώπων του. Λαβὼν τότε τὴν δέσμη τῶν κλειδῶν, ἣν τὴν προτεραιάν εἶχε δώσει αὐτῷ ὁ κύριος δὲ Μονσενύ, διεσκέλισε τοὺς δύο ἀκολουθούς καὶ ἐξῆλθεν ἀθουρώως ἐκ τοῦ προθαλάμου. Ἐμειδία ἀναλογιζόμενος τὸν μορφασμόν τοῦ Λαζάρου δὲ Σάλβα. ὅστις ἐξυπνῶν θὰ εὕρισκε κενὸν τὸ βασιλικὸν δωμάτιον.

Φθὰς εἰς τὸ ἄκρον τῆς μεγάλης κλίμακος ὁ βασιλεὺς συνήντησε δύο φρουροὺς φυλάσσοντας μετὰ τὸ ὄπλον ἐπ' ὤμου, οἵτινες, ἀναγνωρίσαντες αὐτὸν ἔστησαν ἵνα τὸν χαιρετίσωσιν.

— Ἄ! ἀνέκραξεν ὁ Φραγκίσκος βαθέως ἀναπνέων, ἰδοὺ τέλος πάντων ἀνθρωποι ζῶντες.

Καὶ ἐξακολουθῶν τὸν δρόμον του κατήλθε βραδέως τὰς δέκα μαρμαρίνους βαθμίδας τὰς ὀδηγούσας εἰς τὴν αὐλήν.

Ὁ ἐντεταλμένος τὴν φύλαξιν τῆς κινητῆς γεφύρας ἀξιωματικὸς περιεπάτει περιβεβλημένος πλατὺν μανδύαν, διότι βόρειος ἔπνεεν ἀνεμὸς, ἡ δὲ νύξ ἦν παγερά.

Ὁ Φραγκίσκος, ὅστις εἶχε βαθέως κεκαρμένῃ τὴν κόμην, τότε μόνον παρετήρησεν ὅτι εἶχε λησμονήσει τὸν πῖλόν του. Ὁ ἀξιωματικὸς ἔσπευσεν εἰς συνάντησιν αὐτοῦ καὶ ἀφοῦ τὸν ἐχαιρέτισεν ἔνευσε τῷ φρουρῷ νὰ καλέσῃ εἰς τὰ ὄπλα τοὺς ἄλλους ἀνδρας.

Ἄλλ' ὁ βασιλεὺς ἠμποδίσεν αὐτὸν διὰ νεύματος.

— Ἀφοῦ καὶ οὗτοι κοιμῶνται, εἶπε, μὴ τοὺς ἐξυπνᾶτε. Καὶ τί νέον ἀπόψε, κύριε;

— Οὐδέν, Μεγαλειότατε, εἰμὶ μόνον ὅτι ἀνθρωπὸς τις πρὸ δύο ὥρων κραυγάζει ὅτι θέλει νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸν πύργον.

— Τί θέλει; ἠρώτησεν ὁ βασιλεὺς.

— Ἰσχυρίζεται ὅτι ἔχει σπουδαῖα ν'

ἀνακοινώσῃ καὶ δέον νὰ τῷ ἀνοίξωσι ταχέως· πρόφερε μάλιστα τὸ ὄνομα τοῦ κυρίου Βουρβόνου.

— Τὸ ὄνομα τοῦ κυρίου Βουρβόνου εἶπατε; ἀνέκραξεν ὁ Φραγκίσκος, καὶ δὲν εἰδοποιήσατε ἀμέσως τὸν κύριον δὲ Μονσενύ, ἡ ἐν ἀπουσίᾳ αὐτοῦ τὸν ἀρχιτρίκλινον τοῦ πύργου;

— Μεγαλειότατε, ὑπέλαβεν ὁ ἀξιωματικὸς, ἐγνώριζα ὅτι κατὰ συνήθειαν αἱ κλεῖδες παρεδόθησαν ὑμῖν ἀπὸ τῆς χθὲς καὶ ἀνέμενα νὰ ἐγερθῇτε διὰ νὰ σὰς ἐρωτήσω.

— Ἀνοίξατε λοιπὸν ταχέως, εἶπεν ὁ βασιλεὺς τείνων τῷ ἀξιωματικῷ τὴν δέσμη τῶν κλειδῶν, εἴθε νὰ μὴ ἔφυγεν ὁ ἀνθρωπος αὐτός.

— Δύναμαι νὰ βεβαιώσω τὴν ὕμετέραν Μεγαλειότητα ὅτι περιμένει, διότι πρὸ ὀλίγου ἔτι ἐφώναζε.

Καὶ τρέχων ὁ ἀξιωματικὸς μετέβη νὰ ἐξυπνήσῃ τὸν θυρωρόν, ὅστις, χωρὶς οὔτε κἂν νὰ ἐνδυθῇ, ἔσπευσε ν' ἀνοίξῃ τὴν θύραν καὶ νὰ καταβιβάσῃ τὴν γέφυραν.

Πάραυτα εὐτραφὲς μικρόσωμος ἀνὴρ εἰσώρρησε τρέμων ἐκ τοῦ ψυχρός.

Εἶχε μεγάλους ὀφθαλμούς, τὴν ρίνα ἀνεστραμμένην καὶ τὰς πρεϊὰς ἐξερύθρους.

Σκοῦφος ἐκ φαιοῦ ἐριούχου ἐκάλυπτε τὴν ζωηρῶς ξανθὴν, οὐλὴν καὶ ἀφθονον κόμην του.

Ἐνώπιόν του ἐκρέματο περιζῶμα λευκόν. Ἀριστερόθεν ἔφερε πλατεῖαν θήκην μετὰ τρεῖς μαχαίρας, ὑπὸ δὲ τὸ περιζῶμα αὐτοῦ ἐφαίνοντο τὰ εὐρέα αὐτοῦ ὑποδήματα.

— Μὴ τὸν ἅγιον Λαυρέντιον, κύριοι, εἶπε τρίβων τὰς χεῖρας, προτιμῶ τὴν φωτιὰ τοῦ φούρνου μου, παρὰ τὸ κρῦός σας. . . Πρρρ! δὲν εἰζέυρω ἂν ἦσθε τῆς φρουρᾶς, μὰ καλὰ μοῦ τὴν καταφέρατε.

— Τί ζητεῖς; ἠρώτησεν ὁ ἀξιωματικὸς.

— Μὲ ἐρωτᾷ τί ζητῶ; ἀνέκραξεν ὁ μικρόσωμος ἀνὴρ σταυρώσας τοὺς βραχίονας, μὰ εἶναι δύο ὥραις ποῦ τὸ φωνάζω: